

rettet en skarp Kritik mod det. Den højtærede Finansminister har forsøgt at dokumentere overfor os, at Forholdene paa Pengemarkedet ere vanskelige, og det er vistnok meget rigtigt meget af det, han har sagt. Det kunne vi tænke os til, thi hvis Forholdene havde været nogenlunde normale, kunde man jo slet ikke tænke sig Muligheden af, at man vilde byde den danske Stat saadanne Laanebetingelser, som Tilfældet er. Men derved kan den højtærede Finansminister alligevel ikke fri sig for Ansvar for, at vi nu i sidste Øjeblik, da der kun er kort Tid, inden Veksellaanet skal indfris, skulle være nødsagede til at gaa ind paa saa haarde Laanevilkkaar, som Tilfældet er. Og det Ansvar, Ministeren har, skyldes altsaa den Omstændighed, at han ikke i det sidste Aars Tid har sørget for at gribe til, medens Lejligheden var der. Der er ingen Tvivl om, at der har været adskillige Lejligheder i tidligere Tider, hvor Ministeren udmærket godt kunde have opnaaet ganske anderledes billige Penge, end han har opnaaet nu. Det glæder mig for saa vidt, at den ærede Ordfører for Regeringspartiet har givet sit Tilsagn om, at vi kunne faa dette Lovforslag henvist til et Udvalg, eventuelt Finansudvalget, idet jeg saa mener, at vi der kunne faa oplyst de Omstændigheder, som staa i Forbindelse med dette Forhold, at Ministeren ikke har rørt paa sig i saa lang Tid, men har ventet til nu i sidste Øjeblik. Den højtærede Finansminister sagde før, at det var hans Overbevisning, at man ikke kunde opnaa bedre Vilkkaar for et Laan, selv om man ventede et halvt eller et helt Aar. Men det forekommer mig ikke, at Rigsdagen har nogen som helst Grund til at tro paa den højtærede Finansministers Forudseenhed eller Evne til at forudsige, hvorledes Forholdene ville ligge i Fremtiden. Det synes jeg, han godt nok har vist ved sin Passivitet i det sidste Aars Tid med Hensyn til Optagelse af Statslaan. Imidlertid ville vi nu komme til at tale nærmere om denne Sag i Udvalget, og ved anden Behandling bliver der saa Lejlighed til yderligere at fortsætte denne Forhandling og fortsætte den Kritik, som her er rettet fra forskellige Sider mod Ministeren.

Jeg vil derefter kun gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at advare Rigsdagen mod at give for mange Penge ud, vi skulde være sparsommelige, idet han af Finansministerens Udtalelser havde faaet

det Indtryk, at der vilde saa godt som være lukket for Fremtiden med Hensyn til at laane Penge i Udlandet. Det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) oplyste, hvor mange Millioner der er medgaaet til Militærvæsenet af de Veksellaan, som ere optagne, og som nu skulle dækkes. Jeg vil erindre det ærede Medlem (Wenzel Neergaard) om, at paa Finansloven i Aar er der et Beløb paa 34 Mill. Kr. til Militærvæsenet. Det ærede Medlem har ikke rørt en Finger for at spare paa dette Beløb. Det ærede Medlem staar her og opfordrer os til at spare, men alligevel finder han sig roligt i, at ca. $\frac{1}{3}$ af Landets Indtægter ruller til Militærvæsenet. Fra Socialdemokratiets Side blev der ved sidste Finanslovbehandling stillet Forslag om Besparelser paa godt 5 Mill. Kr.; det ærede Medlem stemte derimod. Saa undskylder det ærede Medlem sig med at sige, at Militærudgifterne anvendes til at opretholde Staten med, og for saa vidt ere de nødvendige. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jo flere Penge vi bevilge til Militærvæsenet, desto flere Penge blive vi nødsagede til at laane. Denne Laaneaffære er i alt Fald for en væsentlig Grad Følgen af den Flothed, vi have vist med Hensyn til vore Militærudgifter. Men disse store Laan, vi rejse i Udlandet, bidrage i Virkeligheden ikke til at opretholde Staten. Vi pantsættede vort Land Stykke for Stykke til Udlandet netop for at faa Raad til det kostbare Militærvæsen, dette Militærvæsen, som selv det ærede Medlems egne Partifæller ved mange Lejligheder har erklæret for meget problematisk. Det ærede Medlem er altsaa ikke med til at spare, hvor det gælder Militærudgifterne, men han opfordrer os altsaa alligevel til at spare; saa maa det være paa andre Omraader, vi skulle vise Sparsommelighed. Og naar han sagde, at den højtærede Finansministers Udtalelse er et Memento til os om at tage os i Vare og holde igen, opfatter jeg det, da han ikke vil spare paa Militærudgifterne, som en Opfordring til at spare paa andre, civile Omraader, f. Eks. et Omraade som det, hvor det gælder om at understøtte Enker og faderløse Børn. Der er et Lovforslag herom, som for Øjeblikket hviler i Landstinget, og som vil koste Staten en Del Penge. Jeg kan tænke mig Muligheden af, at det ærede Medlems meget højstemte Advarsel til os om at spare blandt andet gælder Besparelse paa dette Omraade og er en Opfordring til fremdes at holde dette Lovforslag tilbage, saa vi ikke faa de deraf flydende Udgifter. Jeg mener, at det er en forkert Maade at spare